

gerne. Ministeriet finder, at det for staten må være af afgørende interesse fortsat at have en lokal lægelig arbejdskraft til at varetage retsmedicinske opgaver for politi- og retsmyndighederne samt tilsynet med medicinalpersonalet og andre opgaver for sundhedsstyrelsen.

De retsmedicinske opgaver omfatter i dag bl. a. medicolegale ligsyn, d. v. s. ved selvmord, dødfundne personer m. v., obduktioner i tilfælde af vished for eller mistanke om, at et dødsfald er forvoldt ved en forbrydelse m. v., spiritusundersøgelser, virksomheden som fængsels- og arresthuslæge, undersøgelse af personers sundhedstilstand — særligt i voldssager, sædelighedssager og benådningssager —, mentalundersøgelser, undersøgelser i sager vedrørende umyndiggørelse og lavværgemål, blodtypebestemmelse og afgivelse af avlingstidserklæring i faderskabssager samt godkendelse af visse tvangsendlæggelser af sindssyge. Selv om visse af disse opgaver kan og i et vist omfang tillige bliver varetaget af andre læger, finder justitsministeriet at måtte lægge vægt på, at man fortsat har statsansatte, lokale læger til rådighed, hvem disse opgaver påhviler som embedspligt.

Tilsynet med medicinalpersonale udøves af embedslægerne på sundhedsstyrelsens vegne og omfatter i det væsentligste følgende grupper: Læger, tandlæger, apoteker, jordemødre, sygeplejersker, terapiassistenter m. v. Ifølge § 4 i lov nr. 182 af 23. juni 1932 med senere ændringer om sundhedsvæsenets centralstyrelse står „alle læger, tandlæger, jordemødre, sygeplejere, massører og lignende samt de ved apotekervæsenet beskæftigede personer under sundhedsstyrelsen, for så vidt angår deres embede, bestillinger, forretninger og pligter som sådanne“, ligesom sundhedsstyrelsens tilsyn er fastslået i de enkelte speciallove om de pågældende grupper af medicinalpersonale. Tilsynet udøves som regel ved, at den pågældende tilsiges til et møde hos embedslægen eller i sundhedsstyrelsen, som f. eks. i tilfælde af, at der er indgået en klage, eller den pågældende på anden måde giver anledning til undersøgelse af hans forhold, som f. eks. ved for omfattende ordination af narkotiske midler. I enkelte tilfælde aflægger embedslægen besøg i den pågældende klinik eller lignende. Såfremt der er tale om politimæssig efterforskning gælder, at afhøringer i sager af lægelig interesse i almindelighed bør ske under umiddelbar bistand af embedslægen. Indenrigsministeriet skal i denne forbindelse fremhæve, at der i de senere år har været en stigende tendens til, at befolkningen klager over medicinalpersoner, samt at dette tilsyn i særlig grad kan betinge en uafhængighed af kommunale og amtskommunale myndig-

heder, idet en stor del af det nævnte medicinalpersonale er ansat i kommunal eller amtskommunal tjeneste. Endvidere påhviler det embedslægerne for sundhedsstyrelsen at indsamle medicinal-statistisk materiale.

En statsansættelse af embedslægerne vil ofte indenrigsministeriets opfattelse ikke være til hinder for, at embedslægerne som hidtil vil kunne deltage i løsningen af en række opgaver indenfor de hygiejniske, miljømæssige og socialmedicinske områder for kommuner og amtskommuner, og der er da også såvel i forslaget til lov om miljøbeskyttelse som i socialreformkommissionens seneste overvejelser forudsat tillagt embedslægerne en betydningsfuld placering. Statsansættelsen vil også kunne betinge, at embedslægerne i særlig grad vil kunne optræde som uafhængige rådgivere for både kommuner og amtskommuner på disse områder.

Efter forslaget til lov om miljøbeskyttelse kan vedkommende embedslæge påklage kommunalbestyrelsens og amtsrådets afgørelser i henhold til miljøloven (hvilket i sig selv betinger en uafhængighed af de kommunale og amtskommunale administrationer). Endvidere er det i lovforslaget foreslået, at ministeren for forureningsbekæmpelse kan fastsætte nærmere regler vedrørende embedslægenes deltagelse i udøvelsen af kommunalbestyrelsernes, amtsrådenes og miljøstyrelsens kontrol- og tilsynsvirksomhed. Det er overfor indenrigsministeriet oplyst, at da ministeriet for forureningsbekæmpelse finder, at embedslægenes indsats har været af væsentlig betydning for den hidtidige administration på det forureningsmæssige område, og kommunalbestyrelser og amtsråd ikke i dag råder over sagkundskab, der umiddelbart kan erstatte embedslægerne i arbejdet, vil ministeriet for forureningsbekæmpelse ved fastsættelsen af regler i medfør af lovforslaget tillægge embedslægerne en position, hvorved de på en nyttig måde og i samarbejde med anden lokal sagkundskab kan inddrages i styringen på miljøbeskyttelsesområdet.

Herudover vil embedslægerne på det hygiejniske område også fortsat blive tillagt en række opgaver, f. eks. kontrollen med etablering af nedsivningsanlæg. Efter de gældende regler, jfr. indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 98 af 20. marts 1970 om etablering af nedsivningsanlæg, som ændret ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 329 af 6. juli 1971, skal embedslægen anbefale tilladelse til afledning af husspildevand til undergrunden gennem sivebrønde eller sivedræn fra huse med en eller to husstande.

Som en særlig hygiejnisk opgave er det ved landbrugsministeriets bekendtgørelse af 30. januar 1962